

LBRIS | We know
books

L. FRANK BAUM

VIATA ȘI AVENTURILE
LUI
MOȘ ERĂCIUN

Traducere din limba engleză:
Nadia Călin

LITERA
București

CUPRINS

Tineretea

1. Burzee	8
2. Copilul pădurii	10
3. Adopția	17
4. Crăciunel	20
5. Maestrul Pădurar	25
6. Crăciunel descoperă oamenii	29
7. Crăciunel părăsește pădurea	35

Omul pădurii

1. Valea Veselă	42
2. Cum a făcut Crăciunel prima jucărie	50
3. Elfi aduc culori pentru jucării	56
4. Cum s-a speriat micuța Mayrie	66

5. Cum a venit Bessie cea zglobie în Valea Veselă	72
6. Răutatea auguașilor	81
7. Marea bătaie dintre Bine și Rău	91
8. Prima călătorie cu renii	100
9. „Moș Crăciun!“	112
10. Ajunul Crăciunului.	115
11. Cum au fost agățate primele șosetuțe la gura sobei	125
12. Primul brad de Crăciun	133

Bătrânețea

1. Mantia Nemuririi	140
2. Când lumea îmbătrânește	151
3. Ajutoarele lui Moș Crăciun	155

LBRIS

We know
books

Tineretea

I. Burzee

Ați auzit vreodată de marea Pădure Burzee? Copil fiind, doica obișnuia să-mi cânte despre ea. Îmi cânta despre uriașele trunchiuri de copaci îndesați unul într-altul, cu rădăcinile încrucișate pe sub pământ și cu ramurile încrucișate pe deasupra, despre scoarța lor aspră, stranie și noduroasă, despre coroanele stufoase care acopereau toată pădurea, prin care razele de soare abia dacă găseau câte un locșor să pătrundă și să atingă mici petice de pământ, lăsând niște umbre curioase și supranaturale peste mușchi, licheni și pătura de frunze uscate.

Pădurea Burzee este mare, impunătoare și dă fiori oricui încearcă să se furișeze în umbra ei. Venind dinspre mlaștinile înSORITE, la început labirinturile ei

par întunecoase, apoi încântătoare și, în cele din urmă, pline cu nesfârșite desfătări.

A crescut așa, în toată măreția, de sute de ani, tăcerea fiindu-i întreruptă doar de ciripitul sau cântecul păsărelelor și de mârâitul fiarelor sălbatice.

Cu toate acestea, Burzee are propriii locuitori. Natura a populat-o la început cu zâne, spiriduși și nimfe, și, atâta vreme cât va exista, această Pădure va fi casa, adăpostul și locul de joacă al acestor ființe nemuritoare, care trăiesc liniștite în adâncurile ei.

Civilizația nu a ajuns încă în Burzee. Și mă întreb dacă va ajunge vreodată.

2. Copilul pădurii

Odată demult, atât de demult că nici străbunicii noștri nu auziseră despre asta, trăia în marea Pădure Burzee o nimfă a codrului numită Necila. Era rudă apropiată cu bine-cunoscuta regină Zurlina, și casa ei se găsea la umbra unui stejar rămuros. O dată pe an, de Ziua Înfloririi, când copacii înmuguresc, Necila este cea care duce Potirul de Aur al lui Ak la buzele reginei, care bea pentru prosperitatea pădurii. Vă dați seama că era o nimfă importantă, ba mai mult, se zice că era bine văzută datorită grației și frumuseții sale.

Când fusese plăsmuită, habar n-avea; regina Zurlina n-ar fi putut să spună și nici marele Ak n-ar fi putut spune. Se întâmplase cu mult timp în urmă, pe când lumea era la început, iar nimfele trebuiau să păzească pădurea și să aibă grijă de copăceii tineri.

Apoi, într-o bună zi, a apărut și Necila: strălucitoare, frumoasă, dreaptă și subțirică precum copăceii pe care trebuia să-i păzească.

Avea părul castaniu, ochii albaștri în lumina soarelui și purpurii în locurile umbroase; obrajii îi erau colorați într-un roz-pal, asemenea norișorilor la apus; buzele erau de un roșu-aprins, mari și dulci. În loc de îmbrăcăminte, purta frunze verzi de stejar – toate nimfele pădurii se îmbracă în această culoare și nu găsesc alta care să le placă la fel de mult. Piciorușele sale îngrijite erau încălțate cu sandale, iar pe cap nu purta altceva decât podoaba-i mătăsoasă.

Necila avea doar câteva îndatoriri, și acestea simple. Ea smulgea buruienile dăunătoare care creșteau sub copaci și căuta roadele pământului. Îi gonia pe gadgoli, care aveau o plăcere răutăcioasă să atace în zbor copacii și să-i rănească, astfel încât aceștia se uscau și mureau în urma contactului otrăvitor. În anotimpurile secetoase, aducea apă din pârâu sau bălți și uda rădăcinile arborilor însetați.

Asta fusese la început. Buruienile învățaseră de-acum să evite pădurile unde locuiesc nimfele; nici chiar nesuferiții de gadgoli nu mai îndrăznesc să se apropie noaptea. Arborii crescuseră mari și viguroși, putând suporta seceta mai bine decât atunci când erau

tineri. Sarcinile Necilei au fost astfel mult ușurate, însă orele din zi prinseră să se târască, iar anii care urmau să devină mai neinteresanti și mai anosti decât le plăcea voioaselor nimfe.

Firește, locuitorilor pădurii nu le lipsea niciodată distracția. Ori de câte ori era lună plină, dansau în Cercul Regal al Reginei. Mai erau și Ospățul Alunelor, Jubileul Culorilor Toamnei, solemna ceremonie a Căderii Frunzelor și tot zaiafetul de Ziua Înfloririi, dar aceste perioade de bucurie nu erau chiar atât de dese și lăsau loc multor ore serbede.

Niciuna dintre surorile Necilei nu s-ar fi gândit vreodată că nimfele pădurii ar putea trăi nefericite. Ideea îi trecuse prin cap Necilei doar după mulți ani de meditație. Când își dădu seama că viața e cam lipsită de evenimente, nu-și mai acceptă condiția și-și propuse să facă ceva cu adevărat interesant, adică să-și petreacă zilele în moduri nevisate până atunci de nimfele pădurii. Legea Pădurii nu-i dădea însă voie să plece în căutarea aventurii.

În timp ce aceste gânduri o copleșeau pe frumoasa Necila, întâmplarea făcu astfel ca marele Ak să viziteze Pădurea Burzee. Atunci el le pofti pe nimfe, fiecare după dorința ei, să se așeze la picioarele lui și să asculte cuvintele înțelepte pe care avea să le rostească. Ak

era Maestrul Pădurar al Lumii, fiind atoatevăzător și cunoscând mult mai multe decât știu oamenii de rând.

În acea noapte, luă în mâna sa mâna reginei, pentru că le iubea pe nimfe așa cum un tată își iubește copiii. Necila stătea la picioarele lui împreună cu multe dintre surorile ei și-i asculta cu atenție vorbele.

– Suntem atât de fericiți, dragile mele, în pădurile noastre minunate, spunea Ak, mângâindu-și gânditor barba cărunță, că nu știm nimic despre necazurile și mizeria care-i cuprinde pe bieții muritori ce locuiesc spațiile deschise de pe pământ. Ei nu sunt din aceeași rasă cu noi, e adevărat, și nici mila lor nu este, parcă, atât de sinceră precum e a noastră. Adesea, când trec pe lângă casa vreunui muritor suferind, sunt tentat să mă opresc și să-l scap de mizeria în care trăiește. Suferința există în soarta naturală a muritorilor, iar noi nu suntem făcuți să ne împotrivim legilor naturii.

– Oricum, adăugă blânda regină, încuviințând din cap spusele Maestrului Pădurar, nu e greșit să spunem că Ak i-a ajutat adesea pe acești muritori fără noroc.

Ak zâmbi.

– Uneori, zise el, atunci când sunt foarte mici – muritorii îi numesc copii –, îi mai salvez din acea mizerie. Pe femei și pe bărbați nu îndrăznesc să-i ajut, căci ei trebuie să facă față poverilor pe care natura le-a

pus pe umerii lor. Dar pruncii neajutorați, inocente creaturi ale oamenilor, au dreptul de a fi fericiți până ce se fac mari și sunt în stare să înfrunte încercările la care-i supune viața. Așa că mă simt îndreptățit să-i sprijin. Nu demult, să fie un an, am găsit patru bieți copilași strânși într-o colibă de lemn, aproape degerați de frig. Părinții lor plecaseră într-un sat învecinat după mâncare și lăsaseră doar un foc plăpând să ardă cât timp lipseau ei. Dar s-a iscat pe neașteptate o furtună, iar zăpada a acoperit poteca, astfel încât au făcut mult mai mult timp pe drum. Între timp, focul s-a stins și frigul a pătruns până în oasele micuților care-și așteptau părinții.

– Bietele ființe, murmură încetișor regina. Și ce ai făcut?

– L-am chemat atunci pe Nelko să aducă lemne uscate din pădurea mea și să sufle peste ele până când focul s-a aprins din nou, încălzind cămăruța unde se aflau copiii. În felul acesta, s-au oprit din tremurat și au dormit până când au venit părinții lor.

– Mă bucur că ai făcut asta, spuse regina, zâmbindu-i Maestrului.

Necila, care ascultase cu atenție fiecare cuvânt, șopti la rându-i:

– Și eu mă bucur.

– În acea noapte, urmă Ak, când mă îndreptam spre Burzee, am auzit un scâncet slab și m-am gândit că vine de la un prunc. M-am uitat în jur și am găsit, la marginea pădurii, un bebeluș neajutorat, aproape gol, întins pe iarbă, plângând. Puțin mai departe, ascunsă în pădure, era Shiegra, leoaica, nerăbdătoare să-l devoreze la cină.

– Și ce ai făcut atunci, Ak? întrebă regina, cu respirația tăiată.

– Nu ceva extraordinar, căci mă grăbeam să-mi salut nimfele, dar i-am cerut leoaicei să se apropie de copil și să-i dea laptele ei pentru a-i potoli foamea. I-am mai cerut să le spună tuturor fiarelor pădurii să nu facă niciun rău copilului.

– Mă bucur că ai făcut asta, repetă regina, pe un ton ușurat.

De data asta însă, Necila nu mai răspuse la fel pentru că nimfa, cu o hotărâre ciudată, zbughi dintr-odată din grup.

Cu trupul ei subțirel, o luă la goană prin pădure până când ajunse la marginea acesteia. Acolo se opri privind cu atenție în jur. Niciodată până atunci nu se aventurase atât de departe, pentru că Legea Pădurii cerea ca nimfele să locuiască în cele mai necunoscute adâncuri ale ei.

Necila știa că încalcă Legea, dar gândul nu o opri din goana ei. Decise să vadă cu propriii ochi pruncul de care povestise Ak, pentru că nu întâlnise niciodată un copil născut de un om. Toți nemuritorii erau adulți, nu era niciun copil printre ei. Strecurându-se printre copaci, Necila zări copilul întins pe iarbă. Dormea cuminte, sătul, pesemne, de laptele Shiegrei. Nu era suficient de mare cât să știe ce înseamnă un pericol și, atâta vreme cât nu-i era foame, era fericit.

Nimfa se apropie ușurel de prunc și îngenunche pe iarbă, cu rochia lungă din frunze de culoare roșie întinzându-se în jur precum un norișor de voal. Chipul ei încântător exprima acum curiozitate și surprindere, dar, mai presus de toate, o tandră milă, specifică oricărei femei. Copilul era abia născut, durduliu și rozaliu. Era total neajutorat. În timp ce-l sorbea din priviri, pruncul deschise ochii și-i zâmbi, dând la iveală două gropițe în obrăjori. Necila luă copilul în brațe și zori înapoi pe potecile pădurii.

3. Adopția

Maestrul Pădurar se ridică dintr-odată încruntat.

– Este o prezență străină în Pădure, spuse el.

Atunci, regina și nimfele sale se întoarseră și o zăriră pe Necila stând în fața lor, cu pruncul adormit în brațe și cu o privire provocatoare în adâncul ochilor săi albaștri.

Pentru o clipă, rămaseră toți împietriți, nimfele surprinse și consternate, în timp ce fruntea Maestrului se lumina treptat privind fix la frumoasa nemuritoare care îndrăznise să încalce legea. Atunci, la cererea celorlalți, marele Ak o mângâie duios pe Necila pe plete și o sărută pe frunte.

– Pentru prima dată din câte știu eu, spuse el cu blândețe, o nimfă m-a sfidat pe mine și legile mele;

cu toate acestea, inima mea nu găsește niciun cuvânt de dojană. Care este dorința ta, Necila?

– Lăsați-mă să păstrez copilul, răspuse ea, începând să tremure și căzând în genunchi în semn de implorare.

– Aici, în Pădurea Burzee, unde nu a călcat niciodată picior de ființă omenească? întrebă Ak.

– Aici, în Pădurea Burzee, răspuse nimfa curajoasă. Este și casa mea și mi s-a urât să tot stau degeaba. Dați-mi voie să am grijă de copil! Vedeți cât e de plăpând și de neajutorat! Cu siguranță nu poate face niciun rău Pădurii sau Maestrului Pădurar al Lumii!

– Dar legea, copilă, legea! strigă Ak, pe un ton aspru.

– Legea a fost făcută de Maestrul Pădurar, răspuse Necila, dacă el îmi dă voie să am grijă de prunc, cine pe lumea asta ar îndrăzni să mi se mai opună?

La auzul acestui răspuns, regina Zurlina, care ascultase cu atenție întreaga conversație, aplaudă cu mânuțele sale drăgălașe.

– Ai fost prins într-o mică capcană, dragă Ak! exclamă regina, râzând. Eu, una, îți cer să te apleci cu atenție asupra rugămintii Necilei.

Ak, așa cum obișnuia când se gândea la ceva, își mângâie ușor barba cărunță, apoi spuse:

– Bine, va putea păstra pruncul, iar eu îi voi proteja. Dar vă avertizez că este pentru prima și ultima dată când încalc Legea. Niciodată de acum încolo, până la sfârșitul lumii, vreun muritor nu va mai fi adoptat de un nemuritor. Altfel, vom renunța la existența noastră fericită pentru o alta plină de griji și de nemulțumiri. Noapte bună, dragile mele nimfe!

Apoi Ak plecă din mijlocul lor, iar Necila o porni grabnic spre bolta sa de verdeață, să se bucure de noua ei comoară.